

„Počivajva nekoliko, vola sta se že zelo spehala!“

Vsedeta se na oralo in si ogledata prijazno okolico. Med tem opazi volar, da prihaja nekdo gori po brdu. Ker je bil še daleč, nista mogla spoznati, kdo bi bil.

„Če bo tako lepo“, je menil volar, „bomo imenitno streljali na Velikonoč. Jaz sam bom dal za dva funta smodnika.“

„Da bi le tudi zdravi bili vsi“, reče Janez, „potem bo že veselo.“

Med tem pride neznanec bliže, in sedaj spoznata občinskega sluga. Opazivši ju na njivi, se napoti naravnost k njima.

„Dobro jutro! Pa kako sta nagla!“

„Bog daj!“ odgovori Janez. „Rada bi to njivo v par dneh izorala, ker je tako lepo vreme. Imate morda kaj novega?“

„Žal, nosim slabo pisanko za tebe, Janez!“ Rekši vzame iz torbe majhen listek. „To je poziv k vojakom! Na njem stoji, da moraš ti, Janez Logar, že jutri ob dvanajstih

Ljubno (na Spodnjem Štajerskem).

Fot. M. Helff.

oglasiti se v Celju v Franc-Jožefovi kosarni! Sicer bi bil hudo kaznovan.“

Streliš z neba! Nova težava za Janeza! Še predno je kaj prišlo od sodišča zastran zločinstva Lukovega, že grabi njega oblast v svoje roke. Vendar tu ni izgovora niti pomisleka.

Pustivši oralo volarju samemu, je ves iznenajen odhitel Janez domov naznanit to novico. Tam pri drvarnici je našel očeta, ki je popravljal staro brano.

„Oče, veste kaj je novega? Jaz moram od doma. Že jutri moram oditi — k vojakom.“

„Dom in svet“ 1899, št. 22.

„Za božji čas, ali je res?“ začudi se Logar.

„Res, res, ravno sedaj mi je prinesel listek občinski sluga Nande.“

„Pa tako naglo! Ti, moj Bog, kdo mi bo pa sedaj delal?“ Roke so možu omahnile kakor v znamenje, da res ne bo mogel več delati.

Ko je mati zvedela novico, jela je tudi tarnati:

„Ti, ljubi Bog, kako je sedaj na svetu! Dokler je otrok mlad in za nič, takrat ga